

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΘΗΚΗ
 Προσληρωθείσα
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΚΑΘΗΜΕΡΗ
 ΑΝΗΜΗΡΙΩ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΛΟΥ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
 ΚΑΤΑ
 ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

ΤΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΙΑΣ
 Εν δόμω Πιερράκη αριθ. 1.
 (Παρά την δόμον Έρμού)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κλασικοί και Βυζαντινοί. — Καί εις άνευ παραστήμου. — Νύκτες φθινοπώρου. — Αρχαιολογικά. — Τα περί της μουσικής τέχνης αναγνώσματα. — Βιβλιοκρισία. — Άγγελια. — Έν ΕΠΙΘΑΛΙΑΙ Η άδελφής ως χορευτή. — Έν ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΙ Η παλιουρία της Φλωρεντίας (Μωάβιθ).

ΚΛΑΣΙΚΟΙ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙ

Η εορτή του Διαδόχου, προς τοις άλλοις, έπλουτισε και την φιλολογίαν ημών δια συζητήσεως Βυζαντινής, — όπως και ολόκληρος συνήθιζουσιν αποκλίνει. Έλληνες ειπες πάσαν μωρολογίαν, ανακαλούσαν εις την μνήμην πάντος τας συζητήσεις των Ελλοσογράφων της Βυζαντίας — συζητήσεως γεννώσης πλείστα, όσας σκέψεις περί των επικρατουσών παρ' ημίν ιδεών επί των σπουδαιότερων εθνικών ζητημάτων, ως και περί των προσώπων των εκ του επαγγέλματος αυτών προφορισμένων, να διαφωτίσας, περί των αντικειμένων του, την άνιστόρητον κοινωνίαν ημών.

Θά παραθεσωμεν πρώτον τα κυριώτερα μέρη των κειμένων και είτα θά εκφέρωμεν τας κρίσεις ημών επί των ζητημάτων τούτων, ών ή σαφερά και άκονσιως άρτεθική γνώσις, δύναται να έχη επιβλαβή δια το έθνος αποτελέσματα.

Ο καθηγητής της Ιστορίας κ. Κ. Παπαρηγόπουλος, κατά την υπό του Πανεπιστημίου τελεσθεΐσαν εορτήν, επί τη ένηλικιώσει του Διαδόχου, εξέφωησεν ένόπιον της Βασιλικής οικογενείας και πολυπληθούς άκρατηρίου λόγον ούτινος τα κυριώτερα μέρη είναι τα εξής:

«Επί τετρακόσια έτη διεκόπη ή σειρά των ημετέρων βασιλείων δια καταστροφής, ήτις παρεμόρφωσε την όψιν του άνατολικού κόσμου και συνεπήγαγε συμφοράς, ών όμοιός ουδενός των επί γής εθνών ανέγραψεν ή ιστορία. Διεκόπη ή σειρά των ημετέρων βασιλείων, δέν εξέλιπεν όμως ποτέ από της άνειδήσεως του λαού ή πεποιθήσις, ότι πέπρωται να άνατελλωσι ήμέραι αίσιώτεροι, δι' ών το ένδοξον παρελθόν θέλει συναρμωσθι προς μέλλον ουδέν ήττον ευχλεές. Αυτή ή Παναγία, αυτή ή προαιώνιος προστάτις ημών, ελέγετο άπελπισθεΐσα, άλλ' ό ελληνικός λαός, δέν άπηλπίσθη».

«Ήσαν την Πόλιν ήραν την, ήραν την Σαλαμινικήν και την Άγία Σοφία, το μέγα μοναστήρι», έλεγε το δημόδες ζώμα, και ότε αί έν αυτή εικόνες της Θεοτόκου έδακρυσαν επί όλέθρου».

«Φνή τούς ήλι' έξ ουρανού, άγγέλων άπ' το Σόπα, κυρία Δεσποίνα, μην κλαίης, μην δακρύεις. Πάσαι με χρόνους με καιρούς, πάσαι δικά σου έικαν».

Η πίστις εκστεινεί το μέλλον διά ήτο τυφλός αυτομπασιός, ήτο κελογοσμέγον περίσκι της νέας των πραγμάτων καταστάσεως, όπως είχεν αυτή έσωτερικώς τε και έξωτερικώς. Ο Μωάμεθ Β' ήδυνήθη μόν να συμπληρώσθι την κατάκτησιν των τελευταίων του μεσαιωνικού ελληνισμού λαψάνων, άλλα δέν ήδυνήθη να τον κυβερνήσθι. Το γένος διέσωσε τον αυτοτελή αυτόν βίον επί τούτου, ώστε οι άνθρωποι των τότε χρόνων, έν έλλείψει ίδιου υπεράτον πολιτικού άρχοντος προσεκύνον τον πνευματικόν αείων ή γέτην, τον οικουμένικόν Πατριάρχην, ως αιδέτην και βασιλέα, λέγει ή πολιτική ιστορία της Κωνσταντινουπόλεως. Και αυτός δέ ό κατακτητής ένόραζε τον ή γέτην τούτον εθνάρχην και διεξήγε τας προς αυτόν σχέσεις, όπως τας προς τούς αντιπρόσωπους των ξένων δυνάμεων δια του Ρεΐς εφέντη, ήτοι του επί των έξωτερικών ύπουργού. Ητο πρόδηλον, ότι εκ της άκαταμαχότητος ισχύος των πραγμάτων προέκυφεν έν τη Άνατολή κράτος έν κράτι, κράτος ύλικώς άσθενές έν κράτι ύλικώς παντοδύναμον, άλλα κράτος ήθικώς πανίσχυρον έν κράτι ήθικώς άσθενές. Έν τω κόσμω δέ τούτω, όσω και άν αξίωσι τινές, ότι δέν ύπάρχει ήθική δύναμις, δια τον λόγον, ότι δέν έλαβον την τιμήν να την γνωρίσωσιν, ή ιστορία από της καταβολής αυτού μαρτυρεί, ότι ζείποτε ή ήθική δύναμις καταβάλλει επί τέλους την ύλικήν.

Ούτως είχον έσωτερικώς τα πράγματα. Έξωτερικώς δέ ή έσπερία Ευρώπη, διότι επί τρις, περίπου εκατονταετηρίδας περί αυτής μόνον ήδύνατο να γίνη λόγος, ή έσπερία Ευρώπη, ήτις δέν ήδυνήθη ή δέν ήθέλησε να σώσθι τον ελληνισμόν, ή σθάνθη ήδη, ότι και αυτή κινδυνεύουσα είχεν άπαραίτητον ανάγκην να παρακάθη αυτόν σύμμαχόν εις τούς κατά του Ισλαμισμού άγώνάς της. Την δέ ώφέλειαν της συμμαχίας τούτης δέν ήτο δύσκολον να κατανοήσθι και ό ελληνικός λαός. Οθεν δύο δέν είχον παρέλθει έτη από της άλώσεως, ότε επουήθη ό Θρήνος της Κωνσταντινουπόλεως, όστις δύναται να λογισθι ως το πρόγραμμα της έξωτερικής του ελληνικού Έθνους πολιτικής και της πολιτικής, ήν ήκολούθησαν ως προς αυτό επί μακρότατον τα Ευρωπαϊκά Κράτη.

Ο άγνωστός του Θρήνου ποιητής δύο

υποθέτει, άλλεπαλλήλω, πρόσωπα, το πρόσωπον του άπασταλμένου της Έσπερίας, ίνα εκθέσθι τίνες αί δυνάμεις και τίμες αί διαθέσεις των Χριστιανών της Άνατολής, και το πρόσωπον του Έλληνα του άποφαινομένου υπό τίνας δαυς είναι προθυμοί να συναγωνισθώσιν ως άντιπρόσωποι της Ευρώπης, λέγει, Καίως έδρατάχθηκα ούτως τα αναγγέλω και προστίθησι:

Αυτήν την δύσιν (δηλαδή την ευρωπαϊκήν Γαυρκίαν). Αυτήν την δύσιν που άκαός αείδος και αιδεζομένης. Όλοι έν Χριστιανοί άπ' άκραν έως άκραν και έπιτέλει, ότι οι Χριστιανοί ούτοι δέν ύπερμείνωσιν είμή να ίδωσι:

Σημάδι μέγα φλόμπουρον τον σταυρόν του Κυρίου και τότε να συγκλίνουσι οι έσω με τους έξω. Να γίνη μούρτος μοχηρός ως οι πολλοί το λέγουν.

Ούτω δέ εκπληρώσας την ένταλήν, ήν εκ δαυμών έλαβεν άναλαμβάνει ήδη να όμιλήσθι ως Έλληνα και, δια στόματος άδιαλείπτως έχων το όνομα του Κωνσταντινού, επικαλείται την σύμπραξιν της Έσπερίας, και ιδίως των Ένετών, των Ισπανών, των Γάλλων προς άνόρθωσιν του χριστιανικού της άνατολής κράτους.

Τοιαύται έγένοντο εκ πρώτης άφετηρίας ή μεταξύ των ένθεν και ένθεν του άδριου έθνών όμολόγια, ώστε άπορον δέν είναυδι από του μέσου της 15ης εκατονταετηρίδας μέχρι του τέλους της 17ης άκατάπαυστος σχεδόν διεξήχθη άγων Έλλήνων και Έσπερίων κατά της ήμισελήνου. Το άπορον, το άληθώς καταπληκτικόν είναι, ότι οι Έλληνες, άδιακόπως προκαλούμενοι να συναγωνισθώσιν και άδιακόπως έγκαταλειπόμενοι, δέν έπαυσαν πιστεύοντες εις τούς παλιμβούλους εκείνους συμμάχους. Και έν μέσω όσων και όλων δεινοπαθημάτων επέμενον προμαχούντες υπέρ της άναστάσεως του γένους. Εύτυχεις όσοι ήξιοούντο να άποκεφαλισθώσιν ή να άπαγχονισθώσιν, άλλα πλείστοι υπεβάλλοντο εις οικτίστους θανάτους, άκρωτηριαζόμενοι, άνασκοποζόμενοι, λεπιζόμενοι, διχοτομούμενοι και επί ποδας άναβάθαζόμενοι. Την δ' έπιούσαν οι άδελφοί αυτών και οι υιοί, προκαλούμενοι αυτίς ας επανστασιν, υπ' εκείνων, οίτινες πρό μικρού τούς είχον ύποκινήσει και τούς είχον έγκαταλείπει και έντοτε τούς είχον προδώσει δέν έδίσταζον να δράζωσιν αυτίς τα όπλα.

Ότε ό βασιλεύς της Γαλλίας Κάρο-

Ενδέχεται οι άνθρωποι να μη αντιλαμβάνονται εύθως άμέσως, και να μη ενθουσιάζονται εις της φύσεως το ανυπέβλητον κάλλος. Προκαλέσατε όμως και του πεζοτέρου ανθρώπου την προσοχήν εις το θέμα άφαιάς ανατολής ήλιου ή δύσεως μεγαλοπρεπούς. Θα ίδητε τότε τον έξιστατον εκείνον, τον ουδέποτε καταπληγέτα πρό τοιούτου φαινομένου, κύπτοντα υπό το άσθημα σιωπηλού θαυμασμού, και τους οφθαλμούς του απλήστως εντυφώντας εις την εξαίσιον σκηνογραφίαν. Εάν δεν είχε την πρωτοβουλίαν, εάν άσυνεπώς δεν συνέπεσε να αντιληφθῆ της φυσικής εκείνης μεγαλειότητος, την κατενόησεν άμα υποδειχθείσαν, την ησθάνθη και την εξετίμησεν άμα ερμηνευθείσαν εις τον άφώτιστον αυτού νοούν. Το άσθημα του κάλλος είναι έμφυτον εις τον άνθρωπον. Καθευδει έμποτε εν ήμιν άκοιή ήμώς ή πρώτη διάσεισις όπως αφυπνισθή. Κυριεύει τότε πασών ήρών των άσθησέων. Και ή άφωγός έκστασις μας είναι πολύτιμος εισφορά ήν ή ευγνωμονούσα φύγη μας άποτίνει εις το μεγαλοπρεπέστατον κάλλος της φύσεως, και τον πάνσοφον δημιουργόν της. . . Ανθρώπου φωνή με άπίσπασεν από τους βράχεις της ώρας εκείνης βραβασμούς. Ήτο μυλωθρός τις όστις ύπολαβών με ζέον αποπλανήθεντα και άγνοούντα την όδον προσήλθε προσφέρων μοι την φιλοξενίαν του εις τον μικρόν άπωτέρω κείμενον υδρομυλον του. Εβαδίσαμεν όμοῦ. Θόρυβος ύδατός κρημιζομένου προσέβαλλε την ακοήν μου. Είδον μετά μικρόν ύγρον στεφάνην σκούπιζομένην εις μυριάδας σταγόνων, και ήκούσα εύκρινώς βρέμουσαν την πέτρην του μύλου υπό την όρην και την δουλειάν του ύδατός. Σπανάσις μοι συνέβη να ιδω θέσιν μάλλον ρομαντικήν. Ο υδρομύλος ήτο εκτίσιμος εις τον μυχόν της άγρίας χαραδρας, εις ήν εξέβαλλεν ο από εικοσάδος ποδών κρημιζόμενος βιάς. Ελατταί και όρυ; καλύπτονται τζ

βάθη και τας παρειάς της φάραγγος αυτούς. Πυκνοί άνεμόπουσιν οι κισοί, ζωνύοντες των δένδρων τους κοραούς, και δια χλαίνης πρασίνου και κειθαλοῦς ενδύοντες τους άχρίστους και καπνισμένους τοίχους του υδρομύλου. Την ώραν εκείνην, λυθέντα τα νέφη, άφησαν ελευθέραν την ακτινοβολίαν του λαμπρού άστρου. Εις μυριάδας μαμαρυγών κατέπεσε τότε ή από του τροχού όλισθαίνουσα στεφάνη του ύδατος του μύλου. Φως ήπιον έλουσε και ύψηλοτέρως των δένδρων κορυφάς, και έκπληκτα τα ύπο τους κλάδους των αναλήθουσαν την νεκτερίνην κλίνην των πηνών, ήξαντο μεγαλιδουότα. Πρό της επιβλητικής μεγαλοπρεπείας, και του θαλακτικού κάλλους του τοπίου και της ώρας, άναστος έγω υπέλαβον ότι διέτρίβον εις άσυνμαχητήν, όπου εκπαιώνον έπιπνέει και κραται διεαρκής. Φύσις! δύναμις, θεότης, με όστι δήποτε όνομα και αν σε κάλεση τις είσαι θαύμα, είσαι εύεργέτις, ώραιότης εξαίσια, ανυπέβλητον και ανεξήγητον θέληγήτρον εγκλείουσα. Το κάλλος σου είναι γήϊνον, και εν τούτοις θεωρώ σα-δ ανθρωπος εγκραταίπει την γην και ρεαβάζει κόσμους άγνώστους! Η σιωπή έρμηνεύει τον θαυμασμόν του ή έκστασις του το άσθημα! Βρίσκοραν λόγους ενάεδχαριστήσιμους τον Θεόν, και εν τούτοις άναύδοι μένομεν εις την θέαν κτισμάτων άπειρά του Θεού ή χειρ ήγειρε και συντηρεί. Δέν είμεθα άνυπόβουλοισ κοσάν. . . Τι μάλλον άσύλληπτον, τι μάλλον άπειρόν του Θεού; Διατί, αίσούμενοι άχρισ Αυτού, δεν φρίσσομεν, δεν εξιστάμεθα; Διατί συναρπαζόμεθα πλειότερον ενώπιον γήϊνης σκηνής, έφημέρου και μηδαμνής, ενώπιον του χρόνου της αιωνιότητος και του άπειρου, όπου είναι ο Θεός; ή ενώπιον Αυτού προσερχόμενοι; Μήπως διότι βλέπομεν, διότι αίσθνόμεθα, διότι αντιλαμβάνομεθα και παραστάμεθα εις το έν, ενή άβράτος, υπέρτερος ήμών, ασύλλη-

πτος είναι, ή Δημιουργός; . . . Ο ήχος του άνεμοφερούμενου ύδατος ήκούετο πάντοτε, άλλ' ήδη εισήγαγον τα πτηνά, και κάτωθι του όρίζοντος εκρύβη ο ακτινοβόλος οφθαλμός της χρυσης ήμέρας. Η νύξ έγαλάρισε τας πτυχάς του μελανού αυτής πέπλου, και ήτοιμάζετο τον έκτεινήν επί της φύσεως. Έθλιψα εύγνωμότως την πυλώδη άλλα τιμιαί χείρα του μυλωθρού, και άπεχαίρεισα αυτόν. Εν τη ώρα εκείνη της νυκτός διήλθον την άπότομον και συνδενδρον φάραγγα. Ότε ήρθακα εις το ύψος του όρόμου, όπουθεν ήρχίζαν ή κλίσις, έστράφη και πάλιν. Άσθενώς έφθανεν έπί τοίχοις έμού, ο συγκεχυμένος θόρυβος του υδρομύλου. Εις το βάθος έκπλάζε το ρυακίον, και δια μέσου του σκοτούς άπερβαθώς είχεν ήδη επικαθήσει επί της φύσεως, είδον το άμυδρόν φως της λυχνίας του μύλου. Έστράφη προς τα άνω. Ο δημιουργός είχεν ήδη άκορπίσει επί του στεφάνου τας μυριάδας των άστέρων. Όποια μεγαλειότης! Όπόσοι κόσμοι, όποσα μυστήρια, άτινα ο σκώλης άνθρωπος και ή προπέσεια του άζιανό γνωρίζη, να κρίνη, και να επικρίνη! Έβτενα του ούς, ψυχρόν πνεύμα άέρος πνεύσαν δια του στενού πόρου άπετέλεσε φωνήν, μυστηριώδη και μάλα χολικόν και άνεσηγήτους φθόγγους έκπνευσάσαν. Όπόσον μέγα, όπόσον βαθύ, πόσον σφόν και ανυπέβλητον είναι το βιβλίον σου, φύσις εύεργετική, δύναμις και θεότης, ήτις άφου συνεστήσασαι και έπροστατέυσαι την άσθενή ζωήν μας, ήνοιξας και τους κόλπους σου ένθα άνεβράμεν οι δυστυχεί τον ύστατον άλλ' άσφαλέστατον καπά της θεάλης λιμένας, και την ποθητήν άκαχοφίαν κατά των πάνων ολίτων; μες έδρανόσαν εν τη ζωή.

Ο καιρός ήλλαξεν από του μεσανυκτιου. Η καταγής μυκάται έξω! Ακούω τους συριγμούς του άνέμου, του ύετού τον βάρυν ήχον, τον σμερδαλέον τάταγον της βροντής. Εις έμάστην, έκρημν- του κεραυνού πρέμοσι τας παραθύρας μου. Το βικίω πέτακ ύδαρ εισελαρνει δια των σχισμαίν. Αποφάσσω τα διάκενα, άναρριπίζω από πυρ της έστιας, και ενώ έξω σφύρούνται τα στοιχεία, καθήμαι ένα συαχισώ της ήμέρας τας έντυπώσεις. Οι οφθαλμοί μου πέτρουσιν επί των τελων σκηνών λέξων του χειρογράφου μου. Άναγκηνώσκα. . . Κατά των πόνων ολίτινες μας έδρανόσαν εν τη ζωή. . . Ισχυρώς και αϊπιδιώς προσβάλλει τον κούν μου ή λέξις αυτή. Ο άνθρωπος, μυστηριώδης εν παντι, γεννάται, άκμάζει, και παρέρχεται, έγός άλλω άκατανοήτου μυστηρίου καλουμένου ζωής. Αποσταλεί, μετά του θανάτου, προς δύο της ανθρωπότητος πόλους. Αντιθετοι άμφοτεροι συνάπτονται εν τούτοις δια της ταυτότητας της γενήσεως, και της ταύτάς άποτος του τέλους. Από των απλάγγων του θανάτου έξήλθεν ή ζωή, και εις αυτόν θα επανέλθη όταν πάση να εινε τοιούτη. Έκ της άνυπαρξίας, εγεννήθη ή ύπαρξις και άνυπαρξις, άναμένει την ύπαρξιν! Το άγνωστον έκράτει, όποτε ο ναός ήμων δεν ύπαρχεν ή ύπαρχον ό το έτε ήπιος. Σήμερον ύτε έφωτίστη, περιδεως άτενίζει προς το άγνωστον, και διασταλεί, και φοβείται το μετέπειτα χάρος. . . Τι έμαθομεν δια της σπουδής της φιλοσοφίας; Ότι οι γνώσεως άπληγας, δεν θα εινε άνεκτόν να μάθωμεν ουδέν όριστικόν. Άσθενής άς εινε ή ανθρωπίνος σοφία πρό του λαμπρού ήλιου έτερας παντοδυναμού γνώσεως, ής άδυνατούμεν οι άνθρωποι να λάβωμεν εύκρινή ιδέα. Αφ' ου πού είναι δένιεφώτισε το πνεύμα ήμων, το μη είναι δύναται άρά γε να το φωτίσει πλειότερον; Αλλά άφ' ου εν τω μη είναι κείται ή άνυπαρξις, άφ' ου δεν θα ύπαρξωμεν μετά θάνατον, πώς εινε δυνατόν να φωτισθώμεν πλειότερον μη ύπαρχοντες; ή ότι δεν έφωτίσθημεν ύπαρχοντες;

Όποια σύγχυσις, όποια άμφιβολία, όποια προβλήματα πρό των όπρίων έκπληκτος και έμφοβος έσταται ο άνθρωπος νοῦς! Η συνείδησις του σοφού διαστάζει να επαντήση σαφώς εις το μέγα πρόβλημα της μετά θάνατον άθανασίας. Μόνη ή θρησκεία λυει όριστικώς το ζήτημα εξαγγέλλουσα την ζωήν όταν ενσπύσθη άσάλευτος, και πίστις εινε ο τρίπους έφ' ου θα θεμελιώση ο ύπό του πνεύματος της θρησκείας φατισθείς, το άσφατον, το αϊθέριον τοῦτο οικόδομημα του άγνωστου μέλλοντος. Αλλοίμονον εάν προσκόψη ο νοῦς του έρευνητός και πιστεύοντος! . . . Η εξέτασις της ζωής δεν εινε δυνατόν να καταλήξη εις το πόρισμα ότι εινε άγαθόν τι ή ζωή. Σημειναι την ύπαρξιν, την ενεργείαν, την κίνησιν. Κατά την έκτύλιξιν ήμεις αυτής και εις το τέμμα ύπαρξιν ο πόνοσ, το άκαυρον, ο στεναγμός, ή άρά. Τοιούτων είναι το καταλοιπον, το άπόσταγμα και άποκρυστάλλωμα της βιωτικής δράσεως. Ύπεσσημάνε ποτε ή ζωή την ευδαιμονίαν; Ύπεννόησε ποτε ύπαρξιν άνώδυνον ή τουλάχιστον άδιάφορον; Έάν λαών πάντων ή βαθυτάτη φιλοσοφία έκαρκατήρισε την ζωήν ως καλόν. Η θρησκεία άποκαλεί τον κόσμον κοιλάδα συμφορας, και την ζωήν δοκιμασίαν, ποιήν, άγχιμόν, παρασκευήν δι' έτερον βίωκ. Καθ' εινε άλληθως άοικία εινε πονή, άλλ' άμαρτήματος άγνωστού, και εις άγνωσμένην έπιστις άγροσα, καταλόκη ή άμαρτήν. Θρησκεία και φιλοσοφία, κεχωρισμένως έκαστέρα, προσεπικυρούσιν ενιαίως άμφότερα ότι ο βίος εινε κακός! Βλασφημούμεν άρά γε, εάν παραπονεθώμεν διατί να γεννηθώμεν, χωρίς να σφ ήγησώμεν; Διατί, αυθαιρετως να ύπαβληθώμεν εις τας τάσας, πικρίας και άς, αδύνας της ζωής, να διατελώμεν δε άδιαλείπτως υπό το φάντασμα του άγνωστου μέλλοντος; Ηρωτήθημεν εάν σέβρωμεν την ζωήν;

Εδώκαμεν την συγκατάθεσιν μας, ώστε να άπεκδυθώμεν μεταγενεστώς το παρπαπον, άπερ ποσάκις άνήγαγεν εις τα χείλη μας ο μόχθος της ζωής, και του άγνώστου το πικνυμα και το χάος. . . Η σοφιστεία δύναται να άντιτάξη άσθενή έπιχειρήματα. Η θεωρητική όμως μελέτη και ή έξέτασις της καθήμεραν ζωής θ' άγάγη εις το πόρισμα ότι ο γάμος, μετά των φυσικών αυτού συνεπειών, ύπερ άν και συνάπεται, ενδέχεται να θεωρηται ως δεσμός άναπόδρατος της κοινωνίας και άνάγκη άκαταμάχητος είναι ήμεις τι άλλωσ ανθάρητον διότι εξαγών εκ του μη είναι του άνθρώπου, εισάγει αυτόν εις το είναι, και την ύπαρξιν ήν ο γάμος δωρεταί εις τον άνθρωπον χαρακτηρίζει ιδιαιτάτα ή άγνοια και ο φόβος του μέλλοντος, ή πικρία, ή βίασος, ή στέρησις, ή θλίψις του γνωστού και του παρόντος. Διατί να εξαχθώμεν εκ της άνυπαρξίας και να άχθώμεν άνοντες εις την ύπαρξιν; Είναι τι άρά γε ή ύπαρξις ούτω άγαθόν, ώστε έδει να καταστώσιν αυτού κοινωνοί όσον οίον, τε πλειότεροι; Είναι τις ό έρωτώμενος εάν στέρηγ εύχαριστός την ζωήν, εάν θα έπαύομαι να μη εγεννάτο, και μη άπαντων άμέσως και άδιαστάκτως, ότι θλίβεται διότι εγεννήθη, ότι θα ήυχετο να μη εγεννάτο. Καί ή όρόθυμος αυτή κραυγή του άλγους και της άποδοκιμασίας τι άλλο ειναι ή κατάδικη του γάμου και της ζωής; Ο γάμος δεν ειναι το πρότον; ή ή άνάγκη σιγηματίας ενσπίτου όρμης, υπό την δύναμιν της όποιας, είχεν εκλείψει ή σκέψις και ναρκωθή ο εγκέφαλος. Ο γάμος ειναι πράξις καταλεπτός μελετημένη και ψυχρά, σκοπούσα ειδικώς καθωρισμένον σκοπόν. Εν πάση ήρεμία σκέψιως και βεβουλευμένως άποβαίνουμεν κατά συνέπειαν αιθαίρετον, χαρίζοντες την ζωήν, ήν ήμεις καταδικάζομεν, εις όντα άτινα άγνοούμεν εάν θα την θελήσασιν. Κύπτοντες υπό των δεσμών του γάμου

τέραις των ήμετέρων μεγαλοπόλεων άχρηστά συγγάνουσι. Εις τας χωριάς δεσποινίδας ή σάλπιγξ του ταχυδρόμου ειναι φηνόμενον πέπιδον, μετάβασις δε εις γειτονικήν ειναι πολύ θεωρείται συμβεβηκός του βίου των. Η έπίσκεψις ενός ζένου άφινει εν αυταίς μακράς και ένιοτε αιωνίας αναμνήσεις. Βεβαίως έκαστος δύναται να έκρηρή τας κρίσεις του κατά των ιδιοτροπιών των, ήλην οικιδηποτε και αν είναι αι κρίσεις ουδύλας δύνανται να άποαθεσούν την πραγματικήν αυτών άξίαν, εν ή διακρίνεται ή ελευθερία του χαρακτήρος των άνεν της όποιας κατά την γνώμην του Jean Paul δεν δύναται να ύπαρξη το μέγαλειον του ανθρώπου. Αι γυναίκες των μεγαλοπόλεων άπολαούσαι καλλιτέρας και δούσας, πλην ο πολιτισμός μετάτρέπει τον χαρακτήρα και τας ψυχάς ως το στόλισμα της κόμης. Τοῦτο ουδόλωσ κατηγορά ουδ' έπαινώ. Nota nostra manet ως άρχαίος τις σοφός λέγει. Ευκόλως δύ-

νάται τις να φαντασθή ποίαν έντύπωσιν έκάμεν ο Αλέξιος επί των ήμετέρων δεσποινίδων. Ήτο ο πρώτος σοβαρός άνεπερ ποτε είδον και όικανός να άλλάζη την γνώμην αυτών. Ο πρώτος όστις τας άνέφερε περί της παραβούσης νεότητός του και της πικρίας δοκιμασίας του, έφόρει δακτύλιόν ως σύμβολον του πένθους, καιρίστάνον όκελετόν κενάσιον. Ταῦτα πάντα ήσαν άγνωστα δια τας επαρχιας. . . Αφ' ενός κόρας ήσαν κατενοουσιμαίμενα μετ' αυτου Πλην Ελιζα (Batsy) ος ο Γρηγόριος Ιβανόβιτς κοινώς την άπέκαλει ή θυγάτηρ του ήμετέρου άγγλόφρονος ίδιως ενδιαφέρετο δι' αυτόν. Επειδή δε δεν άντηλάσσαν έπισκέψεις οι γονεῖς των εως τότε δεν είχεν ιδεί τον Αλέξιον, το άντικείμενον της όμιλίας πασών των γειτονισσών της. Ήτο ή Ελιζα 17 έτών, οι μελανες όφθαλμοί της ήστραπτον, το μελαγχρονόν και εύχαριστον πρόσωπόν της κατέβελγε, ήτο δε και λίαν χαϊδεμένη ως μο-

νογενής θυγάτηρ. Η προθυμία αυτής και ή φιλοφρότης της ψυχής της κατεγώτατον τον πατέρα της άπέναντι της άπελπίσιος ήνιεπράξεν ήν διδάσκαλίσσάσ της. Αυτή ήτο 40 έτών, όνόματι Miss Galsson, εσυνήθιζε να χαμογιάζει το πρόσωπον και τας όφθαλμούς, άνεγγίνωσσε δε μόνον δια του έτους την Παμέλα, έλαμβανεν έτησίως 2000 ρουβλίων, θανατηφόρος στεναχωρημένη εν τη βαρβαρή Ρωσία. Ύπηρεταίτε δε ή Ελιζα υπό της Ναστίας, ήτις αν και ήλικιωμένη με όλα ταῦτα ήτο λίαν ζωηρά. Η Ελιζα την έπροτίμα, εν μετ' άλλει ή Ναστία είχεν εν τη οικία του Άνσοφ μεγαλειότεραν έπιτροπήν παρά ή έμπιστευτική θάλαμη πόλος εις γαλλικήν τράγγωδιαν. . . Δύναμάς να εξέλθω σήμερον, ήρώτησεν ή Ναστία ενφ ενέδυσεν την κυρίαν της. . . Ναι, αλλά πού θέλεις να ύπάγης; . . . Αγγλικόν μυστήριομα.

Η Ελιζα Τουγκιλόβον εις τους Βερεστόφ. Η γυνή του μαγείρου έχει σήμερα την έρησάν της, και χθες μας προσεβάλεν. . . Παράξενον πράγμα, εινεν ή Ελιζα, εν φ οι οικηδέσπυται ειναι έχθροι, οι ύπηρέται διακρίνεται φιλικώτατα. . . Καί τί έζήχαμε ήμεις να κάμωμεν με τους κυρίους, προσέθεσεν ή Ναστία, έκτός τούτου έγω άνήκα εις σάς και ούχι εις τον πατέρα σας, πες και ο κύριος Βερεστόφ αιδεσσε, έφιλονικήσατε, άρες να μάχωνται οι γέροντες μεταξύ των αν τοῦς άρεσται. . . Φρόντισον να ίδης τον Αλέξ. Βερεστόφ και να μι είπης πώς ειναι το έξω-περικέταμα και εν γενεάτι άνθρωπος ειναι. Η Ναστία άναχωρούσα ύπεσχέθη να έκπληρώση τον παράγγελίαν της, ή δε Ελιζα προσέμενεν άνυπομονώς την επαύνοδον της. . . Επεί τέλους προς το έσπέρα έφάνη ή Ναστία. Λοιπόν, Σισαβέτα Γκαβριλόβνα, είδον τον νέον Βερεστόφ και άκρι-

βώς τον παρετήρησα, ήμεθα όλην την ήμέραν όμοῦ. . . Όλην την ήμέραν όμοῦ; διηγήσου, διηγήσου, πάντα άς, συνέθησαν. . . Εάν το έπιθυμώτε, καλώς έχει ήπιγάμεν, έκει, έγω ή Ανίτα. Τεγορόβνα, ή Νανίλα, ή Νρούκα. . . Καλώς, καλώς έχει, ήξέρω τούτο και κατέπει. . . Αλλά με συγχωρείτε, θέλω τή πέν με τάξιν να διηγήσω. Ηλθομεν άκριβώς την φραν του γεώματος. Το δωμάτιον ήτο πλήρες άνθρώπων, ήσαν εκεί οι Καλυμνικοί, οι Ζαχαρέβοι, ή γυνή του γραμματέως μετά των θυγατέρων της, οι Σλουπινάκοι. . . Λοιπόν ο Βερεστόφ; . . . Πλην έχειτε ύπερομήν, Λοιπόν έκαθήσαμεν εις την τράπεζαν, ήμυνη του γραμματέως έκάθησεν επί της τιμητικής θέσεως και έγω πλησίον αυτης, εις τας θυγατέρας ήμεις έκακοφθη τούτο, πλην και τί με μέλει.

— Θεέ μου! Ναστία, πόσον άνυπόφορος ειναι, ούτω περιετολογούσα. . . Πλην και πώς κυρία εισθε άνυπόμονος! όθεν ήγέρθημεν της τράπεζής, τρεις ολοκλήρους ώρας διήκασε το γεύμα και ήτο τόσο καλόν, εις το τέλος δε μας έδωσαν, κυνά, εύθρα και ποιηκίλογρα Βλακμάκι. Αφήσαντες την τράπεζαν μετέβημεν εις τον κήπον, όπου έπαίξαμεν την τυφλομύγαν παρουσιασθη και ο νέος κύριος. . . Λοιπόν! Λοιπόν, ειναι άλληθες ότι ειναι τόσο άφαιος; . . . Θαυμαστός! τόσο άφαιος, ύψηλός, λεπτός και με πόσον εύθρας παρειάς. . . Αλήθως! Και έγω τον έφαντάζομην πάντοτε ώχρόν. . . Και πώς έφαινετο, λυπηρός, σκαπτικός ή. . . Ω Θεέ μου! ουδέποτε είδον εύθυμότερον άνθρώπον άπ' αυτόν, ήλθεν και έπαίξε μαζί μας. . . Αδύνατον! μαζί σας να παίξω.

Ὁμοιοτρόπως ἐρμηνεύει καὶ τὰς ἐπὶ τῶν λοιπῶν τῆς σαρκοφάγου πλευρῶν παραστάσεις, τυχὼν καθ' ἡμᾶς, τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἱκανοποιῶν τοὺς τ' ἐκθρέψαντας καὶ διδάξαντας διὰ τῆς ἐπιδείξεως ἐργασίας οὐ τῆς τυχεύσεως.

Ἐπὶ τοῦ συνόλου τίθησιν ὁ κ. Σβορώνος τὴν ὑπάρχουσαν ἐν τῷ ἀναγλυφικῷ μνημείῳ καθ' ἣν διαρρομένης τῆς κλιτικῆς παραστάσεως εἰς δύο μέρη, ἐκάτερον τούτων περιλαμβάνει τέσσαρα πρόσωπα τοῦ ἐν μέσῳ εἰς τὴν κόγχην ἐμφυσῶντος χρησιμεύοντος ὡς κέντρον τῆς παραστάσεως. Μεταξὺ τῶν προσώπων τῶν ἀπαρτιζόντων ἐκάτερον τῶν μερῶν ὀρθότατα παρατηρεῖται ἕνα γενεῶντα ἄνδρα εἰς ἀγενεῖς νεανίας ἀντιστοιχεῖ, ὡς καὶ οἱ οἱ δύο μόνον κατὰ τὰ ἀκραίους ὑποδαρμένους ἔχουσι τοὺς πόδας ὡς καὶ ὁ ἐν μέσῳ τὸ κέντρον τῆς παραστάσεως ἀποτελών.

Ἐπὶ τοῦ συνόλου τῆς ἐρμηνείας ταύτης ἴσως θὰ εἶχεν τις λόγους νὰ δεχθῆ, ὡς καὶ ἄνω εἶπον, ὅτι τὸ τρίτον πρόσωπον εἶνε αὐτὸς ὁ Πάρις καὶ περὶ τῆς παραστάσεως τοῦ πέμπτου, τοῦ ἐν μέσῳ, νὰ μπιθῶνται πῶς, ἀλλὰ τὸ ἐπιτυχές τῆς ὅλης ἐρμηνείας, ἡ ἀξία πάντως ἐπαίνου λύσει τῆς παραστάσεως οὐδόλως καὶ αὐτὰ μειοῦται διὰ παρατηρήσεων αἰτινῶν ἐπιτυχάνουσαι μὲν εἶνε ὑποβοηθητικαὶ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης, ἐν ἐναντίῳ δὲ περιπτώσει οὐδόλως μεταβάλλουσι τὴν θέσιν αὐτῆς.

Γενικῶς δ' εἰπεῖν ἢ ἐπιτυχία τοῦ κ. Σβορώνου ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ ταύτῃ ἤδη ἀπὸ τῆς τοῦ συνόλου ἀπόψεως ἀνεῦ τῆς ἐξετάσεως τῶν κατὰ μέρος ἀριστα δύναται νὰ διακριθῆ: εἰν ἀποβλέψῃ τις εἰς τὴν ὅλην παραστασιν ὡς καὶ εἰς τὰ τελούμενα περὶ τὸν Ὀδυσσεῖα εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ εἴπῃ ὅτι ἀδρά καὶ ὑψηλὴ εἶνε ἡ ἐμπνευσις τοῦ τεχνίτου, ἀπὸ πηγῆς καθαρᾶς, ἀπὸ τῆς πηγῆς τῆς ἀνενώτου τοῦ μεγάλου ἐπικοῦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐνθυμηθῆ τὸ χωρίον ἐκεῖνο τοῦ Ἄλφειου περὶ τοῦ Ὀδυσσεῖως προκειμένου λέγεται:

εἰς ὃ ταῦθ' ὄφραϊνε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυρόν. πόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἠλυθον ἀσπιστῶν, ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τίθαντες ὡς δ' ὅτε κάποιον ἀμφὶ κύνες θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ σέωνται ὃ δὲ τ' εἰσι βαθεῖες ἐκ θυλόχοιο θήγῶν λευκῶν ὀδόντα μετὰ γναμπήσιν γενυσσέν, ἀμφὶ δὲ τ' αἰσσονται, ὅπαι δὲ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται ὅι δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινὸν περ ἔόντα ὡς βα τὸτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα διφιλονέσσοντο Τρώες. (Α 411—420).

Ἐν Πειραιεὶ τῇ 4ῃ Δεκεμβρίου 1886. ΙΑΚ. Χ. Δ.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ τοῦ καθηγητοῦ κ. Ι. ΤΖΕΤΖΗ

Ἀπὸ εἰκαστικῆς καὶ πλέον πρῶτος ἀνεμάχλευσα ἐπιστημονικῶς τὸ περὶ Ἑλληνιστικῆς Μουσικῆς ζήτημα, γραφῆς περὶ αὐτῆς πραγματείας, κατ' εἰσηγήσειν τοῦ ἀξιολογιστοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεο-

λογίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημείῳ κ. Ν. Καλογερά, ὅστις ἐγκρίνας ἐδημοσίευσεν αὐτὴν εἰς τὸ ἀξιολογὸν περιοδικὸν «Ἐβδομηκονταετηρίδα», τὸ ὑπὸ τὰς ἐπιπνεύσεσις αὐτοῦ τότε ἐκδιδόμενον. Ἐπὶ

Ἐν αὐτῇ παρέβαλον τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν Μουσικὴν τῇ πρὸ πενήτηκονταετηρίας καὶ ἐτι πρότερον ἐν χρήσει διατελούσῃ Καθωμικῆ μὲν Ἑλληνικῇ. Καὶ αὐτῇ μὲν ἐδόθη ὠθησις πρὸς τὰ πρόσω καὶ εἰς ἄλλων μὲν πολλῶν, ἀλλ' ἰδίᾳ, ὡς φησὶ στόν, ὑπὸ τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, ὅστις ὑπέδειξε τὴν ὁδὸν ἢ δέον νὰ βαδίζωσιν οἱ θέλοντες τὴν προόδον καὶ μὀρφώσιν τῆς γλώσσης διὰ δὲ τὴν Ἑκκλ. ἡμῶν Μουσικὴν δὲν εὐρέθη ἀνὴρ ἐπιστήμων, κατόχος τῶν ἀναλόγων γνώσεων, νὰ ὑποδείξῃ ὡσαύτως τὴν ὁδὸν, ἢν δέον νὰ βαδίσωσιν οἱ θέλοντες τὴν ἀναμόρφωσιν καὶ ἐπιστημονικὴν πρόδον αὐτῆς, ἀλλ' ἐκαστὸς περὶ αὐτῆς ἀποφαινεταί, ὅτι ἂν δόξῃ ἀρεστόν καὶ ἐπιχάρῳ τινὲς δὲ καὶ τὴν ὀλοσχερῆ αὐτῆς κατὰργήσιν προτείνουσι ὅκως ἀνεπίσημόνους. Ἡ Ἑλλην. Κυβέρνησις, ἥτις ὄφρα ἐκαστὸν ἀκροῦσιν ἱερὸν αὐ μόνον νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσεχὴν ἐπὶ τῷ ἔθνικῷ τούτου ἀντικειμένον, ἀλλὰ καὶ τὴν θεοσεῖαν ἐπιστημονικὴν καλλιέργειαν νὰ ἐπιπέγῃ ἀπρὸς ἡγόρασεν, ὥστε ἡ ἱερὰ Μελομένη ἐμμενῆ ἢ ἀτυχῆς ἔχουσα εἰσεῖται τὰ ῥάκη τῆς δουλείας περιβεβλημένη τὶς θὰ ἀρῇ ἀπ' αὐτῆς τὰ ῥάκη.

Εὐτυχῶς τὰ ἀναγνώσματα τοῦ φίλου κ. Ι. Τζετζῆ εἰς τοῦτο συντείνουσι καὶ χαίρω πολὺ διὰ τοῦτο τῶσιν μέλλον ὄσω ἐν αὐτοῖς ὁ φίλος καθηγητῆς ἀναπτύσσει τὰ παρὰ Βυζαντινοῖς περὶ ἀρμονικῆς, ρυθμικῆς καὶ μετρικῆς ἐν χρήσει ὄντα, μεγάλῃν δὲ σχέσιν ἔχοντα μετὰ τὴν Ἑκκλ. ἡμῶν Μουσικὴν εἰσερχόμεθα διὰ τῶν ἀναγνωσμάτων τούτων εἰς τὴν ἐνθεσταν ὁδὸν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης, δι' ἧς καὶ αἱ ἐλλείψεις θεραπευθήσονται τῆς ἱερᾶς Μουσικῆς καὶ ἡ ἀνάλογος πρόδος καὶ μὀρφωσις αὐτῆς ἔσται ἐφικτή. Αὐτῇ ἴνε ἢ φυσικῆ ὁδῶς, ἢν πρέπει νὰ τραπῶμεν ἂν θέλωμεν νὰ μὴ περιφρονῶμεν τὰ πάτρια, ἂν θέλωμεν νὰ ὤμεν ζήλωται τῶν ἀληθῶν προδῶν, ὡς ἐμπρέπει Ἑλλῆσι μεγάλα περὶ Ἀνατολῆς φρονουσι καὶ τὸ πρῶτον αὐτῆς ἀντιποιούμενοις.

Ἄθην. Περὶ τῆς Πειραιεῖς Διευθυντῆς τοῦ ἐν Πειραιεὶ Ἐκπαιδευτηρίου Τσιουμά.

BIBΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

[Al grande; Cittadino Giovanni Capodistria Cantica di Francesco di Menio Corcirese Corfu 1886.]

Τοιαύτην φέρει ἐπιγραφὴν ἐπιχαυρικὸν ποίημα ἐκ τριῶν ἰσμάτων ὑπὸ τοῦ ἐν Κερκυρᾷ Λογίου ἱερέως καὶ καθηγητοῦ τῆς ἰταλικῆς φιλολογίας κ. Φαρχαζακου.

Περὶ τῶν μέσων τῆς ἀρεσκῆς ταύτης πολλάκις πολλὰ ἐγράψαμεν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας Ἀθηνῶν ἄλλοτε, οἷον ἐν τοῖς «Καίρισι», «Μερίμνῃ», «Παλιγγενεσίᾳ», καὶ ἄλλοις.

Δε-Μέντων συνθεσθέντων. Τὰ τρία ταῦτα ἄσματα ἐξομνοῦσιν ἐν λυρικοτάτῃ γλώσσει τὰς τρεῖς οὕτως εἰπεῖν φάσεις τοῦ βίου τοῦ ἰσοποδιστοῦ, τ. εἶ. π. ἀπὸ τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀφίξεως πολιτικῶν ταῦ ἀγροῦς ἀπόδοσι, τὴν ἐν Ἑλλάδι θαυμαστὴν καὶ ἀπαράμυλλον αὐτοῦ διοικητικὴν ἐνεργειαν, καὶ τέλος τοὺς πρὸς τὴν πολυκεφάλῳ Ἰωρᾶν τῆς ἀναρχικῆς ἀγῶνας, καὶ τὸν θάνατον τοῦ συντεωτάτου καὶ χρηστοτάτου ἀνδρός.

Πανταχοῦ καὶ ἐκεῖ ἐτι ὅπου ἡ ὄλη φαίνεται ἄκαστα, σθητικῆ, ἀνακαλυπτῆ, ὁ παιτητῆς τὸ ὄργαζόμενον, νὰ πληρώσῃ τὴν ψυχὴν ἐνθουσιασμοῦ ἢ νὰ ἐξάρῃ τὴν διανοίαν εἰς ὑψηλὰς σκέψεις. Αὐτῇ π. χ. ἢ περὶ τὴν ἰταλικὴν σπουδὴν τοῦ Καποδιαστρίου παρέχει αὐτῷ ἀφορμὴν νὰ ποιῆσῃ τοὺς ἐξῆς σεμνοτάτους στίχους:

Studio d' Idee gi' imperscrutabili arcani. Che il microcosmo all' uom mortal diserra Dal reo materialismo ognor lontano Tenne i pensier e li fissò a Platone di Condillac schernendo i detti insani.

Ἐν τοῖς στίχοις τοῦ κ. Δε Μέντων παρέχει σεμνότης μετὰ χάριτος, ἐνθουσιασμοῦ, ἀνεῦ παραφορᾶς, τέχνη ἀνεῦ ἐπιτηδεύσεως.

Ἡ γλώσσα εἶναι ἀξία τῆς ὑποθέσεως, ὑψηλῆ καὶ μεγαλοπρεπῆς, καὶ κατὰ τὰ ἀριστα πρότυπα τῆς ἰταλικῆς ποιήσεως κεκαλονισμένη.

Πολλὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν δείγματα τῆς ἀξίας τοῦ ποιήματος, ἀλλὰ πολὺ προτιμότερον νομιζόμεν νὰ συστήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τῆς Ἐβδομάδος ὅσοι εἶναι τῆς ἰταλικῆς ἐμπειροί, τὴν ἐν συνεχείᾳ ἀνάγνωσιν τοῦ ὅλου ποιήματος, διότι τότε καὶ τῶν κατὰ μέρος τὰ καλλίστα δύναται κατ' ἀξίαν νὰ ἐκτιμηθῶσι.

Τὸ βιβλίον πωλεῖται χάριν τῶν ὑπὸ τῆς χολερᾶς παθόντων ἐν Ἰταλίᾳ εἰς ἣν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀδελφῶς ἐν δόξῃ καὶ συμφοραῖς ἀφιέρει ὁ φιλόπατρις καὶ φιλόανθρωπος ποιητῆς τὸ ἀξιολογὸν τοῦτο δοκίμιον τῆς αὐτοῦ Μούσης. Σβ.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ὁ Ἀποκλειστικὸς ἐμβατήριον ἄσμα ποιητῆς Γ. Γ. Μπαγγιέρου μουσικῆ Ι. Σ. Κοκκιάστου.

Ἐγκόλιον ἡμερολόγιον στατιστικῆς τοῦ 1887 ὑπὸ Μ. Η. Νανᾶτος Γ. τιμᾶται ὀρ. 2. Στατιστικὴ τῆς Ἑλλάδος ἥτοι κινήσις τοῦ πληθυσμοῦ κατὰ τῆν 1878—1883* ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν ἐσωτερικῶν, τιμῆματος τῆς δημοσίας οικονομίας καὶ στατιστικῆς.

Γεωγραφικὸς Ἄτλας ἐκ πινάκων 37 καὶ ἐνός μεγάλου Πίνακος τῆς Ἑλλάδος ἐν Αἰφίᾳ ὑπὸ Κ. Νεφάντην.

Τὸ ἄσολον τῶν ὁσῶν ὑπὸ Ι. Μ. Δαμβέρχῃ κατ' ἀγαπῶσιν ἐκ τῆς Ἐβδομάδος.

Ἰατρικὴ μέλισσα ἥτοι ἐτήσιον ἡμερολόγιον χρονολογικὸν ἐπιστημονικὸν μετὰ ποιήσεων καὶ διηγημάτων τοῦ ἐτους 1887 (Ἔτος Α') ὑπὸ Κ. Κ. Ἐδοῦλου Χρ. Κοκκολάτου.

Περὶ αὐτῶν προσεχῶς.

ΤΥΠΟΙΣ ΘΡ. ΠΑΠΑΔΕΒΑΝΘΡΗ καὶ ΑΔ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ